

der paa engang aabnede ham baade Himmerigs og Helvedes Porte . . .

Kaffen blev anrettet ude i Haven, hvor der kort efter forefaldt noget, der foranledigede Præstefolkene til et hastigt Opbrud. Hofjægermesteren havde forlangt Kognak og Likør bragt derud; og skønt Præsten, der til sin Skam bemærkede, at han havde drukket mere, end han rigtig taalte, bestemt frabad sig mere at drikke, skænkede Hofjægermesteren op i hans Glas og skød lumselig Bakken over imod ham. Da han nogen Tid efter saae, at Glasset var tomt, klukkede det i ham af Fornøjelse, — han vidste i sin Omtaagethed ikke, at det var ham selv, der i Talens Løb havde stukket ogsaa det andet Glas ud. Hans Henrykkelse var saa stor, at han tilsidst formelig fniste, og hans blakkede Øjne søgte besværligt over til Per paa den anden Side af Bordet for at finde et forstaaende Vidne til hans Triumf. Men Per — der heller ikke havde rørt sit Glas — hverken saae eller hørte, hvad der foregik omkring ham.

Præstefolkene havde givet Ordre til at spænde for; og Hofjægermesterinden, der var fortvivlet over sin Mand og vidste, hvorledes det vilde ende med ham, opfordrede dem ikke til at blive. Præsten var alvorlig fortørnet. Naar han alligevel ikke lod sig mærke med noget, var det, fordi han engang for alle havde sat sig paa det Standpunkt at lukke Øjnene for Hofjægermesterens moralske Skavanker. Han havde gjort dette dels af Hensyn til Hofjægermesterinden, dels fordi han som den praktiske Mand, han var, ikke underkendte den Betydning, det havde for ham og hans Stilling der paa Egnen, at han havde Ord for at være en Slags Forsyn for det godsejerlige Hjem.